

Aš tikiu prisikėlimu

Laris R. Lorencas

Rytų Europos Krašto Prezidentas

Prieš keletą metų mūsų draugei esant vienai, prie jos durų atėjo du policininkai. Jie atėjo pranešti, kad jos 18-metis sūnus – geras vaikinai, kuris ruošėsi misijai – žuvo autoavarijoje vos už 3 kilometrų nuo namų. Ji apsisverkė, bet kai policininkai paklausė, ar jai reikia specialisto konsultacijos, ji užtikrino, kad jai viskas gerai. Ji paaiškino: „Aš tikiu prisikėlimu.“

Iš visų kada nors pasakytų žodžių bene daugiausia vilties teikia žodžiai, kuriuos prieš maždaug 2000 metų ištare du angelai. „Kodėl ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė!“ Jėzus buvo pirmas prisikėlęs asmuo, ir tuo Jis prisikėlimą padarė realų visiems. Apaštalas Paulius užtikrina mus: „Kaip per žmogų atsirado mirtis, taip per žmogų ir mirusiųjų prisikėlimas.“ (1 Kor 15:22.)

Ką žinome apie prisikėlimą?

Žinome, kad mūsų prisikėlę kūnai bus tobuli. Mormono Knygoje aprašytas Amulekas mokė taip: „Dvasia ir kūnas bus vėl sujungti į savo tobulą formą...“ Tai reiškia, kad nebus nei ligų, nei skausmo, nei išsigimimų.

Prisikėlimo metu išlaikysime savo asmeninį identitetą, taip pat išliks mūsų talentai, savybės, įgūdžiai ir intelektas. Prisikėsime tokio amžiaus, kokio būsimė mirties metu. Kūdikiai bus kūdikiai, o vaikai – vaikai. Tūkstantmečio metu jie augs iki jaunų suaugusiųjų amžiaus. Seni vyrai ir moterys po mirties priskels kaip seni, bet tuoj pat – beveik akimirksniu įgaus savo geriausio amžiaus būseną. Galiausiai kiekvienas įgis amžinos jaunystės išvaizdą.

Gyvūnai ir augalai taip pat vėl gyvens. Net pati žemė galiausiai bus prikelta ir taps celestialine karalyste.

Prisikėlimas vyks tam tikra tvarka. Jėzus Kristus turėjo prisikelti pirmas, o pražūties sūnūs bus „paskutiniai“. Teisios dvasios, kurios mirė prieš Kristų, prisikėlė su Juo Velykų rytą. Jie gavo šlovingus celestialinius kūnus. Nuo tada prisikėlė vos keli žmonės. Tai buvo Petras, Jokūbas ir Moronis, kuriems buvo duotos ypatingos užduotys, kurioms atlikti reikėjo fizinio kūno.

Kai Gelbėtojas šlovingai sugrįš į žemę, visos teisios dvasios,

kurios mirė nuo tada, kai žemėje gyveno Jėzus, bus prikeltos. Tai apims visus mažus vaikus, kurie mirė nesulaukę 8 metų, ir visus tuos, kurie pasikrikštijo ir ištikiškai laikėsi savo sandorų. Šios dvasios, kurios bus prikeltos per Antrąjį Atėjimą, gaus celestialinius kūnus, kad galėtų gyventi celestialinėje karalystėje.

Tūkstantmečio pradžioje, prisikėlus šauniesiems, kelsis vyrai ir moterys, kurie buvo garbingi

**Prezidentas
Laris R. Lorencas**

žmonės, bet nebuvo šaunūs liudytojai. Jiems bus suteikti terestrialiniai kūnai, tinkami gyventi terestrialinėje karalystėje.

Tada, tūkstantmečio pabaigoje, prasidės antrasis prisikėlimas. Tada kelsis tie, kurie gavo teštalinius kūnus, kurie neatgailavo žemiškajame gyvenime, bet nenusidėjo prieš Šventąją Dvasią. Atkentėję už savo nuodėmes dvasių kalėjime jie gaus teštalinę šlovę, kuri įgalins juos gyventi teštalinėje karalystėje.

Galiausiai bus prikelti pražūtis sūnūs su kūnais, kuriuose nebus šlovės. Jie gyvens su velniu ir jo angelais „išorinėje tamsoje“.

Kokia gi paskutiniojo teismo prasmė, jei mūsų karalystė nulemia tai, su koku kūnu prisikelsime?

Galutinis teismas kiekvienam Dievo vaikui suteikia galimybę atsiskaityti prieš Gelbėtoją už savo žemiškąjį gyvenimą. Tai įvyks tik po Tūkstantmečio, kai bus prikelti visi žmonės. Kai kurie lauks šio ypatingo pokalbio su Viešpačiu, kiti šio pokalbio bijos. Niekas nesiginčys su sprendimu. Visi pripažins, jog Dievo teismas yra teisingas.

Prisikėlimas yra realus. Tie, kurių netekome dėl mirties, gyvens vėl. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu. Amen. ■

Jie niekada neprarado tikėjimo

Julija Bleir

Kaip ką tik atidarytos Latvijos Rygos misijos (LRM) prezidentas ir jo žmona, mano vyras Robertas V. Bleiras ir aš 1993 m. liepos 1 d. atvykome į Rygą. Jau buvome aplankę šiuos mūsų misijos miestus: Rygą Latvijoje, Vilnių Lietuvoje, Taliną ir Tartu Estijoje. Mums besistengiant įsiminti 30-ties misionierių, pervestų į LRM iš Sankt Peterburgo misijos, vardus, paskambino vyresnysis Delenbakas ir nurodė kitą sekmadienį „atidaryti“ Kauno miestą. Tai buvo grandiozinė užduotis!

Vilniuje Evangelija buvo pradėta skleisti anksčiau. Vyresnysis Balardas Lietuvą pašventino 1993 m. gegužės mėnesį. Susitikome su Vilniaus vyresniaisiais ir sužinojome jų patiriamus sunkumus, bet taip pat gerai žinojome jų gerumą ir nepalenkiamą

NUOTRAUKA SPALVUOTAMA BLEIRŲ ŠEIMAI SUTIKUS

dvasią. Šeši pirmieji jų tarnavimo Vilniuje mėnesiai atnešė mažai sėkmės ir daug nusivylimų.

Vilniaus zonos vadovas vyresnysis Glendis ir apygardos

Vyresnysis ir sesuo Bleirai

NUOTRAUKA IŠ BLEIRŲ ŠEIMOS ARCHYVO

Kauno ketveriukė su misijos prezidentu Bleiru. Iš kairės; vyresnysis Olredas, vyresnysis Roheris, vyresnysis Rigas, prezidentas Bleiras ir vyresnysis Dobsas

vadovas vyresnysis Svensonas, du iš pirmųjų keturių į Vilnių atsiųstų misionierių, išliejo mums savo širdis. Per dvasinius ieškojimus, triūsą ir maldą jie buvo tikri, kad reikalai pasitaisys. Žinią pradėti skelbti Evangeliją kitame mieste šie užgrūdinti vyresnieji sutiko su santūriu entuziazmu. Stebėjomės jų atkaklumu, tyru gerumu, pasišventimu ir sugebėjimu dirbti, dirbti, dirbti!

Prezidentas Bleiras suvokė, kad misionieriško darbo pradžia kitame mieste – didžiulis iššūkis. Jis meldė pagalbos ir skirstydamas užduotis jautė įkvėpimą. Vyresnieji Svensonas ir Mirupas turėjo būti avangardas keliui nutiesti. Vyresnieji Olredas, Dobsas, Rigsas ir Roheris turėjo būti Kauno ketveriukė.

Šeštadienio vakarą su vyresniuoju ir seserimi Moreti atvykome į Kauną. Vyresnieji Svensonas ir Mirupas pasitiko mus ir buvo viską puikiai sutvarkę. Sekmadienio rytą, tiksliai paskirtu laiku, ir paskirtoje vietoje, viešbutyje, susitikome su Kauno ketveriuke bei vyresniuoju ir seserimi Folsomais. Ten drauge surengėme sakramento ir liudijimų susirinkimą. Buvome sujaudinti, išsigandę ir pasninkaujantys. Jautėsi liudijimas, kad artėja kažkas šlovingo.

Ta diena gerai aprašyta daugelyje dienoraščių. Giedojime gatvėje ir kvietėme į viešą

susirinkimą. Pritraukėme didelę ir džiugią minią. Viešame susirinkime dalyvavo apie 40 žmonių. Kiekvienas iš Kauno ketveriukės vykdė savo pašaukimą ir liudijo apie Evangeliją. Buvo keturios temos: Gelbėtojas, Sugrąžinimas, Džozefas Smitas ir Mormono Knyga.

Vos kiekvienas atsistodavo – jaunas ir geras – jaučiau ir mačiau šviesą. Žinojau, kad šie keturi buvo išrinkti. Tai buvo tiesa. Jiems pavyks. Juos siuntė Jėzus Kristus.

Suvokiau, kad man reikėjo šio patikinimo. Prasidėjus darbui Kaune, buvo nedaug įkvepiančių dalykų:

- Žmonės mylėjo misionierius, bet šių pasiūlymas pakeisti gyvenimą ir pasikrikštyti būdavo tuoj pat atmetamas. Buvo labai sunku surasti susirinkimų vietą.
- Lankomumas sumažėjo iki nulio, neskaitant misionierių. Gana dažnai, kai jausdavau ir mačiau jų sunkumus, prisimindavau liudijimą apie tuos keturis misionierius. Jie niekada neprarado tikėjimo.
- Kad ir koks ilgas buvo kelias, kad ir kokia sunki buvo užduotis, jie liko pasišventę.

Daug kartų patyriau, jog tikiu, kad Baltijos šalyse bus įkurta Bažnyčia. Aš mačiau šviesą ir negalėjau to paneigti. ■

Tikėjimo paveldas

Indre Kucinienė, Vilniaus 1-asis skyrius

Neretai susipažindami su naujais, mūsų šalyje tarnaujančiais misionieriais rimtai, o kartais tiesiog smalsaudami klausiamo kelintos Bažnyčios narių kartos jie yra. Vieni pagarbiai pasakoja apie savo prosenelius, senelius, kiti – dėkingumo žodžiais apie tėvus, ir tampa akivaizdu, jog visų jų ryžtas priimti skelbiamą Evangeliją nulėmė ateinančių kartų likimus. Lemtingi sprendimai... ar gali jais džiaugtis mūsų vaikai, ar didžiulio būsimo jų palikuonys? Viliuosi, jog sugebėsime palikti jiems visų vertingiausių nepajudinamo tikėjimo paveldą.

Lietuvoje yra vos keletas šeimų, kurių nariai sujungti ne tik įprastu kraujo ryšiu, bet tikėjimo gija per tris narystės kartas. Kiekvienas, atradęs tiesos kelią ir einantis juo pavieniui, – džiūgavimas danguje; drauge su sutuoktiniu ir vaikais – didis džiaugsmas ir laimė; drauge su savo gimdytojais – jaudinanti Dievo malonė... Ir pastarosios šeimos – tai Jo karalystės mūsų žemėje didieji stulpai, viliuosi, įkalti taip giliai ir tvirtai, kad ant jų galės laikytis visi kiti, taip pat ir tie, kurie dar tik ateis.

Viena iš tokių šeimų – tai Kucinių šeima. Jei kas nepažįsta jos narių asmeniškai, tai bent jau yra girdėjęs minint jų vardus. Tai, kokie yra jų nuveikiami darbai, atliekamos tarnystės, ištariamieji žodžiai, aplink save kuriama atmosfera – viskas vienaip ar kitaip veikia ir veiks kitus Bažnyčios narius, nes jie yra vadovai ir mokytojai – tie, kurie turi Dievo suteiktą privilegiją gerinti kitų žmonių gyvenimus. Bet nepriklausomai nuo įtakos kitiems broliams ir seserims, pagrindiniai to tarsi informacijos šulinio vartotojai yra ir bus mažieji „Kuciniukai“. Kai jie užaugs, bus kiti mažieji „Kuciniukai“, o paskui dar kiti. Jie klausinės, jie svarstys, jie mokysis iš savo šeimos praeities, jie sems iš šio informacijos šulinio, ir, viliuosi, mes sugebėsime ten įlieti daug gero.

Tikiuosi, visuomet bus pagarbiai, su šilta šypseną prisimenama apie Onutės Kucinienės (vaikų meiliai vadinamos bobute Onute) drąsą ir nuolankumą. Būtent ji 1993 m. atvėrė duris misionieriams, kai Evangelijos skelbimas mūsų šalyje buvo vos prasidėjęs. Ji tai padarė, nes, jos pačios žodžiais, ... labai stipriai buvo juntama Dvasia. Raštuose parašyta, kad tam reikia minkštos širdies, ir ji tikrai tokią turi. O paskui reikėjo stiprybės atlaikyti aplinkinių būgštavimus, tą baimingą ir pašaipų stebėjimąsi: „Kaip tu gali?“, kurį vėliau patyrė ir jos vaikai bei dauguma Bažnyčios narių iki šios dienos. Be šios drąsos ir ryžto, tikrai bus pasakojama ir apie meilės kupiną, romų kasdieninį Onutės rūpinimąsi savo šeima ir kitais žmonėmis.

Tikiuosi, jog visuomet bus semiamasi stiprybės iš Kęstučio Kucino tvirtybės, gėrėjimosi tiesa, jo nesutrikdomos ištikimybės Dievui ir ryžtingo Jo tvarkos laikymosi. Pakako vienos visą esybę užvaldžiusios suvokimo akimirkos, kad tolimesnis gyvenimas būtų statomas ant Evangelijos pamato. Dangiškas Tėvas rado paprastą būdą nugalėti jo maištingumą, mat tuomet, kai mama su broliu klausėsi misionierių mokymo, jis palydėdavo juos ironiška šypsenėle. Dievas žinojo, kokį jį nori matyti, tad leido nors ir neypatingą, kasdieninę akimirką autobuse pajusti visą tuštumą, kuri tuo metu buvo jo gyvenime, ir alkį to, kas iš tos tuštybės išvauduotų.

Kaip prislėgto Almos jaunesniojo protas pagavo prisiminimą apie Jėzų Kristų, taip Kęstučio protas prisiminė Mormono Knygą, kurią siūlė skaityti misionieriai. Liudijimas apie jos tikrumą atėjo žaibo greitumu ir galia. Gal todėl netikėtai jo noras pasikrikštyti kitus labai nustebino. Tai įvyko 1993 m. lapkritį, praėjus mėnesiui po mamos ir brolio Mindaugo krikšto. Ir šiandien kasdieninės maldos bei Raštų skaitymo svarba yra tai, ką jis su nuoširdžiu rūpesčiu trokšta įdėti į savo vaikų širdis, o pasitikėjimą Dangiškuoju

Tėvu įduoti į rankas kaip nelūžtantį ir neirstantį ramstį.

Kucinių šeima

Galbūt jo santuokos istorija taps vienu iš įrodymų, jog teisingi troškimai, kai jie yra pavesti Dievui, išsipildo. Tuo metu, 2002 metais, jo santuoka su Indre Gedžiūnaite buvo bene vienintelė Lietuvoje tarp jaunų narių, esančių Bažnyčioje jau ne vienerius metus. Jis norėjo susituokti su Bažnyčios nare, ir ji, kaip buvo pasakyta jo patriarchalinio palaiminimo metu, tarnaujant misijoje, „buvo jam paruošta“. Kai Kęstutis įpusėję savo misiją Anglijoje, Indrė buvo pakrikštyta 1998 m. rugpjūtį labai lietingą, šaltą ir ankstų sekmadienio rytą Nemuno upėje.

Dangus buvo aptrauktas pilkais debesimis, o vanduo nemaloniai šaltas, lyg tikrinantis apsisprendimą, lyg ciniškai klausiantis „Ar tikrai to nori?“ Bet mažytis saulės spinduliukas tarp debesų, pasirodęs iškilus iš vandens... buvo tarsi stebuklingas asmeninis Dievo apkabinimas, toks šildantis ir išvalantis.

Nepaisant nuo vaikystės įdiegto tikėjimo,ėjimo į katalikų bažnyčią ir bendravimo su doru jaunimu, labai trūko tikro, gyvo, betarpiško bendravimo su Dievu, todėl Šventosios Dvasios paliudyta

žinia, jog Dievas yra mūsų Dangiškas Tėvas ir mes esame susieti su Juo asmeniniu meilės ryšiu, pirmo pokalbio su misionierėmis metu viduje sukėlė džiugų šūksnį: „štai ir tiesa“. Ir dabar neretai išsprūsta džiūgavimas: „Dievas tikrai mane myli, aš kaip ta lauko lelija, kuria Jis nuolat rūpinasi.“

Mindaugo Kucino atsivertimo kelias nemažiau įkvepiantis. Jo nuoširdus, tylus tarnavimas savo broliams ir Dangiškajam Tėvui per pašaukimus bei kasdienes galimybes ne vienam sukelia dėkingumo jausmus, o švelni pagarba, atsidavimas žmonai, vaikams išties yra pavyzdiniai.

O pradžioje tikriausiai reikėjo turėti nemažai širdyje rusenančios vilties, kuri romantišką pažintį su simpatiška mergina, bet ne Bažnyčios nare, nuskraidintų prie šventyklos durų... Žiūrėjimas meilės akimis, mokėjimas priimti vienas kitą tokį, koks yra, užgimęs tikėjimas Alinos širdyje ir atsivertimas, nepaisant baimės patirti gniuždantį artimųjų pasipriešinimą, būtent ten juos ir nuvedė. Grįžęs po santuokos šventykloje 2000 metais, Mindaugas labai gražiai ir jausmingai skyriaus laikraštuke parašė:

„... Taip pat nuostabus jausmas klūpoti prie altoriaus ir žinoti, kad štai nuo šios akimirkos viską apimančio laikinumo baimė pranyks, nes tavo sutuoktinis, tavo artimiausias ir mylimiausias žmogus tęs kelionę per amžinybę šalia, ir jei tik pasistengsime, jokios pasaulio jėgos tam nepajėgs sutrukdyti!“

Viliuosi, ir toliau ištikimai stengsimės tiek pavieniui, tiek ir kaip šeimos statyti Dievo karalystę čia, Lietuvoje, ir paversime Kucinų pavardę tvirto tikėjimo, aktyvios tarnystės, gerų darbų, mylinčių širdžių ir šeimos, kaip didžiausios vertybės, saugotojų sinonimu. Tai didelis iššūkis, bet nuoširdžiai tikiuosi, jog pavyks, ir mūsų palikuonys gaus šį neįkainojamą nepajudinamo tikėjimo paveldą. ■

Jei nori, tu būsi priemonė daryti daug gera

Gražina Matonienė, Vilniaus 1-asis skyrius

1995 metų vasarą viena miela ir drąsi bažnyčios narė supažindino mane su misionieriais. Jau per pirmąjį susitikimą pajutau, kad tai, ką jie sako, yra tiesa ir norėjau sužinoti daugiau. Susitikome dar kartą ir susitarėme dėl trečio susitikimo.

Jaučiau, kad mano gyvenimas keičiasi. Atrodė, kad į gilią nesėkmių ir nelaimių duobę kažkas nuleido kopėčias ir ėmė rusenti viltis, kad iš jos įmanoma išlipti. Džiaugiausi ir su nekantrumu laukiau mūsų trečiojo susitikimo, kuris turėjo įvykti mane su misionieriais supažindinusios moters namuose. Deja... ankstų susitikimo dienos rytą ta moteris paskambino man ir pasakė, kad negalės dalyvauti, tačiau paragino mane nepaisyti iškilusių keblumų ir susitikti su misionieriais. Nuliūda, nes maniau, kad be jos jausiuosi nejaukiai, bet jaučiau, kad į susitikimą turi nueiti. Vidurdienį pasijutau blogai – pradėjo stipriai skaudėti dantį. Negalėjau išeiti iš darbo, todėl kenčiau skausmą ir galvojau apie tai, kad po darbo turėsiu važiuoti susitikti su misionieriais. Skausmas stiprėjo, galop smarkiai ištino skruostas ir tapo aišku, kad vienintelė vieta, kur turėčiau važiuoti, yra poliklinika. Žinojau, kad manęs

laukia skausminga chirurginė procedūra ir gydymas antibiotikais.

Tuo metu mobiliųjų telefonų nebuvo, todėl vienintelis būdas pranešti misionieriams apie susiklosčiusią padėtį buvo pačiai nuvažiuoti į susitikimo vietą ir pasakyti jiems. Taigi kęsdama stiprų skausmą važiauvau troleibusu ir norėjau tik vieno – kuo greičiau atsidurti pas gydytoją. Vienas keleivis manęs kažko paklausė, mačiau, kad kreipiasi į mane, bet skausmas buvo toks stiprus, kad žodžių prasmės negalėjau suvokti. Jis paklausė dar kartą, bet aš ir vėl nepajėgiau suprasti, ką man sako. Išlipau ir kaip įmanoma greičiau nuskubėjau pas misionierius. Pasisveikinau, atsiprašiau ir norėjau išeiti, bet vyresnysis Danas paklausė, ar turėsiu jėgų kartu pasimelsti. Pagalvojau, kad dar kelias minutes ištersiu. Sura dome nuošalesnę vietą, susėdome ant suoliuko ir vyresnysis pradėjo melstis. Jis nuoširdžiai susirūpinęs prašė Dangiškojo Tėvo, kad palaimintų mane, kad suteiktų man jėgų mokytis Evangelijos. Pasimeldęs pasakė, kad ši pamoka turėjo būti apie tikėjimą ir paklausė, ar galėtų labai trumpai apie tai pakalbėti. Sutikau ir jie pradėjo mokytį. Nepajutau, kaip prabėgo visa

valanda. Pamoka buvo nuostabi. Jai pasibaigus, pasimeldėme ir atsisveikinę išsiskyrėme. Ėjau ir galvojau, kodėl troleibuse niekaip negalėjau suprasti, ką man sako nepažįstamas keleivis, o kalbėdamasi su misionieriais supratau kiekvieną jų žodį. Jaučiausi džiugi ir laiminga. Staiga supratau, kad nejučiu skausmo. Grįžusi namo pasižiūrėjau į veidrodį ir negalėjau patikėti savo akimis – tinimas buvo atslūgęs. Prisiminiau eilutę iš Mormono Knygos: „Dievas nesiliovė buvęs stebuklų Dievas“ (Mormono 9:15). Vyresniojo Dano tikėjimas, noras tarnauti ir pasitikėjimas Viešpačiu ne tik išgydė mane fiziškai, jis padėjo man įgyti liudijimą, kad Dievas iš tiesų yra stebuklų Dievas.

Po šio įvykio teko susipažinti su daugeliu kitų misionierių. Kiekvieną kartą bendraudama su jais, aš prisimenu eilutę iš Doktrinos ir Sandorų: „Jei nori, tu būsi priemonė daryti daug gera šioje kartoje.“ (DS 6:8.) Žinau, kad šių jaunų žmonių tikėjimas yra stiprus, o dėl nuoširdaus noro tarnauti jie tampa įrankiais Dievo rankose, kad darytų gera ir laimingų mūsų gyvenimus ne tik dvasiškai, bet ir fiziškai. Žinau, kad visi Bažnyčios nariai, kaip ir misionieriai, gali būti priemonė daryti gera, jei to nori, nes, jei mano minėta sesuo būtų pabijojusi ar suabejojusi, ar verta mane supažindinti, nebūtų galėjusi padaryti tiek gero. ■

Dėkojame pirmiesiems misionieriams

Kauno skyriaus nariai

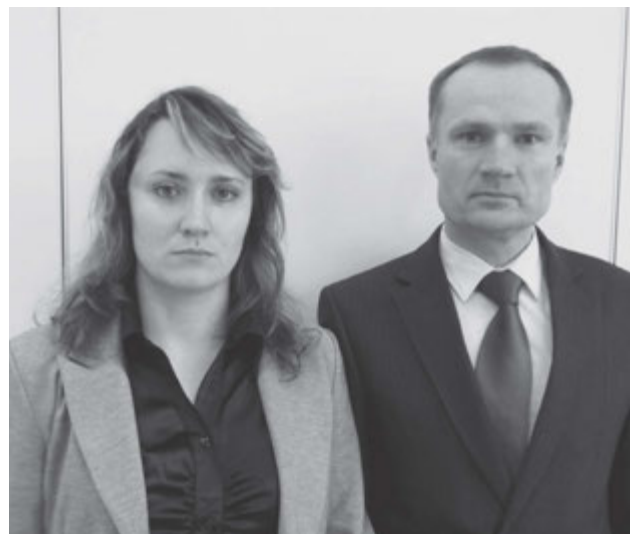
Zita Liagienė: Esu be galo dėkinga mūsų Viešpačiui už tokią man suteiktą malonę, kad atsiuntė į mano namus misionierius. Du jauni vaikinukai, ištikimi Dievo tarnai vyresnysis Samensas ir vyresnysis Hyderis, supažindino mane su Evangelija, pažadino mano širdį tikėjimui, atvėrė akis šviesai. Jų dėka pažinau ir pamilau Dievą, sužinojau savo žemiškojo gyvenimo prasmę.

1994 m. gruodį su džiaugsmu priėmiau krikštą, tapau Dievo šeimos nare. Dabar aš žinau, kad mūsų Dangiškasis Tėvas kiekvieną iš mūsų pažįsta, myli, globoja, moko ir saugo, jeigu Jo klausome ir vykdome Jo įsakymus. Jis laimina mus, ir gyvenimo išbandymai mus tik sustiprina, užgrūdina dar labiau, o ne sužlugdo. Meldžiu mūsų gailėstingąjį Dievą, kad laimingų mano pirmuosius misionierius Samensą ir Hyderį. Myliu juos ir iš visos širdies dėkoju už atneštą šviesą į mano gyvenimą. Jų dėka aš dabar esu laiminga.

Virginija ir Valdemaras Sakalauskai: Norime padėkoti savo pirmiesiems misionieriams – vyresniesiems Mūnui ir Valteriui, nes Dievas matė ir žinojo, kad mes turime pažinti tiesą.

Valdemaras ir Virginija Sakalauskai

Brolis Artūras su žmona Natalja

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA SAKALAUSKŲ ŠEIMAI SUTIKUS

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA ŽALIONIŲ ŠEIMAI SUTIKUS

Būdavo keista girdėti vyresniusius liudijant, kad jie žino tiesą ir tai, kad Dievas Visagalis Valdovas, o Jėzus Kristus yra išrinktasis mūsų Gelbėtojas. Taip, mes abu tikėjome, kad Dievas yra ir kad Jėzus Kristus yra Jo Sūnus, bet mes niekaip negalėjome suvokti, kaip galima žinoti tiesą. Kadangi mūsų pirmieji misionieriai buvo tikri Dievo tarnai ir mokytojai, jie perdavė tą žinojimą mums.

Vyresnieji Mūnas ir Valteris liudijo, kad per maldą galime sužinoti daug dalykų, kurie mums rūpi šiame gyvenime. Dabar ir mes abu žinome, kad malda yra tiesos žinojimo pradžia.

Mes iš visos širdies dėkojame Dievui ir pirmiesiems mūsų misionieriams, globojusiems ir mokiusiems mus su tikra Dievo meile.

Artūras Žalionis: Žmogus, pirmą kartą į mano namus atsinešęs Šventąją Dvasią, buvo vyresnysis Frensenas. 1996 m. rudenį jiedu su porininku paskelbė man esminius Evangelijos principus, tokius kaip tikėjimas Dievu ir Jėzumi Kristumi, atgaila bei krikštas. Tuo metu labai įtariai žiūrėjau į bet kokias žmonių sukurtas religines bendrijas. Be to, atvirai išreiškiau abejonę dėl krikšto: kas gali pasikeisti pamurkdžius žmogų vandenyje? Misionieriai klausė mano nuomonės apie tai, iš kur žmogus gali sužinoti tiesą. Atsakiau, kad iš Šventosios Dvasios. Kai išdėsdčiau abejonę dėl jų dėstomų tiesų, jie nesiginčijo, tiesiog patylėjo pasitikėdami Dievu – ir štai Dievo Dvasia aiškiai apreiškė man tiesą. Supratau, kad negalima to neigti ir prieštauti tam, todėl iš karto pakeičiau savo laikyseną klausdamas, kada artimiausia krikšto data...

Esu dėkingas Erikui Frensenui už jo tikėjimą Dievu, dėkingas už meilę ir kantrybę su manimi pereinant visus išbandymus iki krikšto, kuris įvyko po pusmečio, 1997 m. balandžio 1 dieną.

Su dėkingumu visada atsiminsiu esminį Evangelijos skelbimo principą: svarbesnė už mūsų žinias yra mūsų meilė ir su mumis esanti Dievo Dvasia. ■

Dangiškasis Tėvas manęs nepamiršo

Stanislava Karalienė, Vilniaus 1-asis skyrius

Keturiolika metų esu Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narė. Visą tą laiką troškau gauti patriarchalinį palaiminimą, tačiau aplinkybės susiklostydavo taip, kad man nepavykdavo to padaryti. Tai atvažiuodavo angliškai kalbantis patriarchas, tai per vėlai sužinodavau. Pradėjau galvoti, kad esu per sena (man jau 75 metai) ir Dievas tiesiog nemato reikalo mane laiminti.

Tačiau vieną spalio sekmadienį buvo paskelbta, kad po savaitės atvažiuos rusiškai kalbantis patriarchas ir kad dar galima dar susitarti dėl pokalbio su skyriaus prezidentu.

Tą sekmadienį, sakramento susirinkime, brolis Tomas Pranaitis kalbėjo apie patriarchalinį palaiminimą. Jo pasisakymas buvo labai dvasingas ir išsamus. Jis pasakė, kad palaiminimui gauti nėra amžiaus apribojimų. Po tų žodžių mano širdis šoktelėjo ir taip smarkiai suvirpėjo, tarytum Dievas pasakė: „Tavo laikas.“

Pasikalbėjau su skyriaus prezidentu, gavau rekomendaciją ir paskirtu laiku atvykau į bažnyčią, kur buvo teikiami palaiminimai. Kelionėje buvo daug kliūčių, tačiau suspėjau laiku.

Susitikimas su patriarchu buvo labai šiltas ir dvasingas. Aš šventai tikėjau, kad patriarchai kalba įkvėpti Dangiškojo Tėvo. Per susitikimą gavau liudijimą, kad tai tikrai Dievo žmogus. Šalia jo jaučiau ramybę ir saugumą. Gavusi patriarchalinį palaiminimą pasijutau nepaprastai pakylėta ir laiminga, kad Dangiškasis Tėvas manęs nepamiršo. Norėjosi šaukti pasauliui, kokia aš laiminga, nes per savo išrinktą žmogų mane palaimino Dievas. Pagaliau išsipildė mano didžiausias troškimas. ■

Sesuo Stanislava Karalienė

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA SESERIAI KARALIENEI ŠUTIKUS

Kaip gavau palaiminimus

Austėja Skliutaitė, Vilniaus 1-asis skyrius

Ir prieš krikštą, ir po jo dažnai girdėjau raginimus skaityti Mormono knygą, bet tiek įvairiausių dalykų reikėdavo padaryti, kad dažnai nusprenddavau, jog skaitysiu vėliau. Vėliau atsirasdavo kitų reikalų ir atsitikdavo taip, kad Mormono Knygai nelikdavo laiko.

Mūsų šeimą dažnai aplankydavo vyresnieji Kezlis ir Eriksonas. Jie nuolat ragino mane skaityti Mormono Knygą. Vieną kartą atėję mūsų aplankyti vyresnieji pasakė: „Pasistenk paimti knygą.“ Aš nežinojau, kaip reikėtų pasistengti paimti knygą. Tuomet vyresnysis Kezlys man pasakė: „Imk knygą.“ Aš ją paėmiau ir supratau, kad reikia ne tik stengtis, bet reikia daryti. Tada pradėjau skaityti Mormono Knygą ir ją perskaičiau.

Dar vienas man ypatingas įvykis, susijęs su Mormono Knyga, nutiko kelionėje. Vieną kartą važiavau į Santariškes (Vilniaus mikrorajonas). Važiavau viena, kelionė buvo ilga, todėl nenorėdama nuobodžiauti atsiverčiau Mormono Knygą. Nežinau, kiek laiko skaičiau, bet jutau ramybę ir mėgavausi tylą. Po kurio laiko pakėliau galvą, norėdama pasižiūrėti, kur esu. Vos atitraukiau nuo knygos, iš karto pajutau, kad autobuse toks didelis triukšmas, jog žmonėms net susikalbėti sunku. Autobusas buvo senas, jis barškėjo, džeržgė ir užė taip, jog atrodė, kad tuoj suluš. Pagalvojau, kad tokia triukšme net savo minčių negali girdėti, tačiau vos pradėjau vėl skaityti, pasaulio triukšmas dingio ir aš galėjau mėgautis ramybe.

Panašius jausmus patyriau ir šventykloje. Ten nebuvo prabangos, bet buvo labai švaru ir gražu; paprasta, jauku ir šilta. Kai buvau šventykloje, man labai patiko skaityti Raštus. Juos skaitydavau

atlikusi krikšto apeigas. Tokiomis akimirkomis visuomet jausdavau ramybę ir nepaprastą šilumą. Labiausiai man patinka dvi istorijos: viena jų – tai Lehio regėjimas apie gyvybės medį (1 Nefio 8), antra – apie laukinį ir kultūrinį alyvmedį (Jokūbo knygos 5 sk.).

Liudijimą apie Mormono Knygą įgijau, nes mane mokė misionieriai, o jų mokymą patvirtino Šventoji Dvasia ir apsilankymo šventykloje palaiminimas. Žinau, kad ypatingus jausmus galime patirti tik tuomet, kai ką nors darome. „Todėl eikime ir dirbkime visomis savo išgalėmis...“ (Jokūbo knygos 5-62.) ■

Sesuo Austėja
(kairėje) su
drauge

NUOTRAUKA SPAUSDINAMA SKLUTŲ ŠEIMAI SUTIKUS